

[Norlev.]

ikke ringe kulturhistorisk Værdi at genskabe dette Grundpræg, inden det er for sent. Desuden tiltrænges der forskellige Forbedringer, Varmeværk, Orgelplads og lignende. Det er en lille Befolkning paa ca. 200 Indbyggere, der bebor denne Ø. Den er eller var i hvert Fald tidligere, meget kirkelig interesseret; Kirkegangen var i Regelen 15 pCt. Men en saa lille Befolkning magter jo ikke store økonomiske Opgaver, og derfor vil jeg gerne henstille til det høje Ting, til de bevillende Myndigheder, at der gives en Bevilling til dette Formaal.

Jeg har tidligere rettet en Henstilling til rette vedkommende — jeg ved ikke rigtig, hvem det er jeg skal rette denne Henstilling til, om det er Rigsdagens Præsidium eller det høje Ministerium — om at faa indført Spørgetimer her i Tinget i Lighed med, hvad man har i det engelske Parlament, hvor den første Time i hvert Møde 4 Gange ugentlig er Spørgetime. Jeg antager, at vi her næppe har nødig at have en Time i hvert Møde. Selv om vi har Lyst til at spørge om meget, er Forholdene i Danmark vel ikke saa store, at der vil blive saa mange Spørgsmaal, men jeg mener, det vilde være af stor Værdi, om vi indførte saadanne Spørgetimer i den danske Rigsdag, ikke mindst saa længe vi har Forhold som de nuværende paa det økonomiske Omraade, hvor det store Folk og vi Rigsdagsmænd med somme Tider staar ganske uforstaaende over for de Dispositioner, der træffes af Varedirektorat o. s. v. Det vilde være af demokratisk Værdi, om man kunde faa de forskellige Forhold belyst, de forskellige Problemer klaret; det vilde i højere Grad give Folket Følelsen af at være med i Landets Styre, medens man nu ofte føler sig sat noget udenfor. Jeg mener desuden, at det vilde være af ikke ringe Værdi for den høje Regering. Naturligvis vil det volde Regeringen Besvær at skulle besvare alle disse Spørgsmaal, men til Gengæld vil der derved kunne gives en reel Oplysning, hvorved man kan sprede de Taager, som Ukendskab og ensidig Agitation om Rulle-skøjter og Valutapukkel nu ofte skaber; og naar man i England har kunnet tumle saadan noget som 26 000 Spørgsmaal paa eet Aar, maa vi vel ogsaa kunne klare Problemet. Jeg ved ikke, om det vilde være nødvendigt f. Eks. at have et Møde eller to hver Maaned til Spørgsmaal, hvis Besvarelse kræver en noget fyldigere Motivering, men det kan jo overvejes. Jeg ved som sagt ikke rigtig, hvem jeg skal rette denne Henstilling til, om det er det høje

Præsidium eller den høje Regering, men jeg henstiller til rette vedkommende, at de snarest enes baade om Opgaven og om Æren for at indføre saadanne Spørgetimer her i den danske Rigsdag.

Efter Samraad med den højtærede Justitsminister har jeg faaet Lov til at forelægge det høje Ting en Sag, som maa-ske vil forekomme mange af de ærede Medlemmer noget morsom, men der er Menneskæbner bagved. Jeg har arbejdet med den i 4 $\frac{1}{2}$ Aar. I 1942 kom der et Par Mennesker til mig og vilde giftes, men den unge Dame, som Manden skulde giftes med, var Datter af hans afdøde Kone, altsaa født uden for Ægteskab. De havde ikke set hinanden mere end 4 Gange i hele hendes Liv, inden Moderen døde og hun ved den Lejlighed var med til Begravelsen og senere paa Grund af Arvesagen kom i Hjemmet. Da bad hendes Halvsøskende hende om at fortsætte Bekendtskabet, og det endte med, at Manden syntes, hun lignede hans afdøde Kone saa meget, at han spurgte, om hun ikke vilde gaa i hendes Sted, og det havde hun ingen Betænkelighed ved. Det er et Par udmærkede Mennesker begge to, og de mente, at da de slet ikke var beslægtede, havde de Lov at gifte sig. Det havde de ogsaa kunnet faa Lov til, hvis der ikke havde været Børn i første Ægteskab, men det var der, og saa forbyder Loven Ministeren at give Dispensation. Jeg har talt om dette med Hr. Thune Jacobsen, senere med Hr. Busch-Jensen og nu med Justitsminister Elmquist, som har ført Sagen frem, og jeg ved, at han snart vil fremsætte et Lovforslag, der tager Sigte paa en Ændring af denne Bestemmelse.

Dette finder jeg ogsaa meget nødvendigt, for omtrent samtidig med at disse Mennesker kom til mig, læste jeg i Pressen om en lignende Sag i en af Nordsjællands Byer, bare med den Forskel, at der var de to begyndt at leve sammen som Mand og Kone, fordi Manden i Avisen havde læst, at der var en Mand, som var blevet gift med sin Steddatter, og han mente naturligvis, at det var fuldkommen lovligt. Det endte med, at de fik et Barn, og saa vilde de giftes, men kunde ikke blive det, for der var Børn i første Ægteskab, og Manden blev indstævnet for Retten i Hillerød og fik en betinget Dom paa 9 Dages Fængsel. Det varede ikke saa forfærdelig længe, før de fik et Barn til, og saa blev de begge to indstævnet for Retten i Hillerød, men frikendt. Saa vidt jeg ved — det har jeg ikke rigtig kunnet faa oplyst —, gik Sagen